

Proroci v rozhodujících chvílích

Texty na tento týden: 2Pt 2,5; Sd 4,4–16; 1Kr 18,21.38.39; Iz 59,1–4; Neh 9,30; Zj 1,1–3

Co se ti vybaví, když slyšíš výraz „rozhodující chvíle“?

Které „chvíle“ byly ve tvém životě „rozhodující“? Proč?

Věříš, že je v Bibli vše, co potřebuješ ke spasení i k setrvání ve víře? Proč?

Jak ovlivnil pád do hříchu naši přirozenost a naše sklony?

Které klíčové okamžiky lidstva jsou za námi a které teprve před námi?

Proč můžeme věřit, že nám Bůh pošle proroka, když to budeme potřebovat?

Úvodní text

„Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Am 3,7)

Od pádu do hříchu mají lidé sklony dát přednost pomíjivým hříšným požitkům před věčným životem s Ježíšem. Bůh tuto smutnou skutečnost dobře zná, přesto nás miluje a činí vše pro naši záchranu.

Proto v rozhodujících obdobích dějin Bůh jednal pozoruhodným způsobem ve prospěch svého lidu prostřednictvím služby proroků. A když lidé jeho úsilí opakovaně odmítali, varoval je před soudem.

Hospodin prostřednictvím svých proroků oznamuje své záměry dříve, než je uskuteční (Am 3,7). Pokud lidé činí pokání, je připraven odpustit.

Stejným způsobem Bůh komunikuje se svým lidem i dnes. Je proto logické očekávat, že bude mluvit ke svému lidu v závěru dějin stejně, jako k němu promlouval v minulosti.

Tento týden se budeme věnovat klíčovým obdobím dějin spasení, ve kterých Bůh použil proroky, aby objasnil svou vůli nejen vyvolenému lidu, ale i celému světu. Zamysleme se nad úlohou inspirované služby Ellen Whiteové v důležitých momentech rozvoje adventního hnutí.

Osnova lekce

Lekce odhaluje, jak Hospodin v rozhodujících chvílích dějin povolával své proroky, aby jejich prostřednictvím oznámil svůj záměr. On sám oznamoval svou vůli, projevoval milost a trpělivě vedl svůj lid k upřímnému pokání. Služba proroka zůstává klíčovým prostředkem Boží komunikace s lidstvem i spolehlivým průvodcem jeho lidu v době konce.

- Gn 6,9; Žd 11,7; 2Pt 2,5: Hospodin zachraňuje spravedlivé a varuje svět před zkázou (neděle)
- Sd 4,4–16; Sd 5,1–5: Prorokyně Debora vede Boží lid k vítězství a chvále (pondělí)
- 1Kr 18,21.38.39; Sd 2,16–19: Eliášova výzva na hoře Karmel dovede lid k pokání (úterý)
- 2Pa 36,15; Iz 59,1–4: Boží trpělivost a soucit provázejí národ ve vyhnanství (středa)
- Zj 1,1–3: Apoštol Jan přináší čekající církvi prorocké zjevení naděje (čtvrtek)

Neděle 6. prosince

Varování před katastrofou

Toto je rodopis Noeho: Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem. (Gn 6,9)

Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře. (Žd 11,7)

Ani starý svět neušetřil, nýbrž zachoval jen Noeho, kazatele spravedlnosti, spolu se sedmi jinými, když uvedl potopu na svět bezbožných. (2Pt 2,5)

Proč je tu Noe prorok uveden mezi proroky?

Jaké řešení rozmáhající se hříšnosti musel Bůh v době Noeho zvolit? Proč?

Byl Noe úspěšným prorokem? Proč se mu lidé smáli?

Jakou smlouvu uzavřel Hospodin s Noem po skončení potopy?

Jaké pocity v tobě vzbuzuje duha na obloze? Proč?

Před jakou katastrofou máme varovat lidi v naše okolí?

S čím musí počítat křesťan, když bude varovat před „koncem světa“? Proč?

Osobní studium

Bůh touží zachránit lidstvo. I po pádu člověka do hříchu se snažil obnovit vztah s Adamem a Evou. Po určitou dobu lidé stále ještě vzývali „jméno Hospodina“ (Gn 4,26). S přibývajícimi generacemi však postupně klesal počet těch, kteří chodili s Bohem. Ti, kteří pokračovali v následování Boha, svědčili o jeho dobrotě, odsuzovali hříchy lidí kolem sebe a varovali před následky jejich jednání.

V Noemově době však byli obyvatelé země tak zkažení, že se je Bůh rozhodl vyhladit (Gn 6,5–7). Noe jako „kazatel spravedlnosti“ (2Pt 2,5) nepochybně varoval každého, kdo byl ochoten naslouchat, před přicházející zkázou. Bůh dal Noemovi také pokyny ke stavbě archy k záchraně všech, kteří by poslechli jeho varování a činili pokání.

V jakém smyslu byl podle úvodních veršů Noe „kazatelem spravedlnosti“ (Žd 11,7; 2Pt 2,5 a Gn 6,9)?

Potopa byla klíčovým momentem v lidských dějinách. Záznam o ní se opakovaně objevuje ve Starém i Novém zákoně jako příklad hloubky lidské zkaženosti a velikosti úžasné Boží milosti. Boží spravedlnost se projevuje jak v jeho soudu nad hříšným stvořením, tak v záchraně všech, kteří přijali spasení.

„V podmínkách panující zkaženosti snažili se Metuzalém, Noe a mnozí jiní udržovat vědomí pravého Boha a zastavit příval mravní zkázy. Sto dvacet let před potopou zjevil Bůh Noemovi prostřednictvím svatého anděla svůj úmysl a nařídil mu, aby zbudoval archu. Při stavbě archy měl Noe kázat, že Bůh sešle na zemi povodeň, aby zahubil bezbožníky. Ti, kdož uvěřili

poselství a připraví se na tuto událost tak, že se budou kát a polepší se, naleznou odpuštění a budou spaseni.“ (PP 92; PP 58)

Bůh nejen řekl Noemovi o potopě a zachránil posádku korábu, ale uzavřel také s ním a s celým stvořením smlouvu, ve které zaslíbil, že už nikdy nezničí svět vodou (Gn 9,8–17). Každá duha v sobě nese příslib a naději vykoupení.

Aplikace

Až příště uvidíš na obloze duhu, připomeň si Boží zaslíbení, které symbolizuje. Proč nám přináší pokoj a jistotu vědomí, že Bůh vždy plní své sliby?

Pondělí 7. prosince

„Matka v Izraeli“

Onoho dne zpívala Debóra a Bárak, syn Abínoamův: ²Vlas bojovníků v Izraeli volně vlaje, že se dobrovolně sešel lid, dobrořečte Hospodinu! ³Slyšte, králové, poslouchejte, hodnostáři, já budu pít Hospodinu, já mu budu zpívat, zpívat žalmy Hospodinu, Bohu Izraele. ⁴Hospodine, když jsi táhl ze Seíru, když jsi vykročil z Edómského pole, země se třásla, z nebes kanuly krůpěje, ano, z oblaků kanuly krůpěje vod. ⁵Hory se zapotácely před Hospodinem, Bohem ze Sínaje, před Hospodinem, Bohem Izraele. (Sd 5,1–5)

Jaké zaslíbení a jaké varování dostal Izrael při vstupu do zaslíbené země?

Čím bylo podmíněno požehnání?

Co se stalo po smrti Jozua?

Jak Bůh zareagoval na prosby lidu o pomoc?

Co víme o Debóře? Co bylo jejím posláním?

V čem se Bárak a Debóra doplňovali?

Jaké poučení si z tohoto příběhu můžeme vzít do dnešní doby?

Osobní studium

Po vysvobození Izraelců z egyptského otroctví jim Bůh daroval kanaánskou zemi. Zaslíbil jim hojné požehnání, budou-li zachovávat jeho zákony a přikázání. Zároveň je varoval, že porušení smlouvy s ním přinese utrpení a zkázu (Dt 27–30). Po Jozuově smrti se Izraelci odvrátili od zachovávání smlouvy. Následkem toho se dostali pod nadvládu okolních národů. V zoufalství pak volali k Hospodinu a prosili o pomoc. Odpovědí bylo, že jim „povolával Hospodin soudce, aby je vysvobodili z rukou plenitelů“. (Sd 2,16). Posílal také proroky, aby povzbuzovali Izraelce k obnovení smlouvy s Bohem a aby je posilovali v boji proti utlačovatelům.

Přečti si Sd 4,4–16 a Sd 5,1–5. Co udělala Debóra pro Izrael?

Sd 4,4–16: Toho času v Izraeli soudila prorokyně Debóra, žena Lapidótova. ⁵Sedávala pod Debóřinou palmou mezi Rámou a Bét-elem v Efrajimském pohoří a Izraelci za ní přicházeli, aby je soudila. ⁶Ta poslala pro Báraka, syna Abínoamova, z neftalíjské Kedeše, a naléhala na něho: „Sám Hospodin, Bůh Izraele, ti přikazuje: „Táhni hned na horu Tábor a vezmi s sebou deset tisíc mužů z Neftalíovců a Zabulónovců. ⁷Já k tobě přivedu k potoku Kíšonu velitele Jabinova vojska Síseru i jeho vozbu a jeho hlučící dav a dám ti jej do rukou.““ ⁸Bárak jí odpověděl: „Půjdeš-li se mnou, půjdu, nepůjdeš-li se mnou, nepůjdu.“ ⁹Řekla: „Určitě s tebou půjdu, avšak na cestě, kterou půjdeš, se neproslavíš, Hospodin totiž vydá Síseru do rukou ženy.““ I vstala Debóra a vypravila se s Bárakem do Kedeše. ¹⁰Bárak svolal do Kedeše Zabulóna i Neftalího; táhlo za ním deset tisíc mužů, i Debóra táhla s ním. ¹¹A Kénijec Cheber se odloučil od Kajina, od potomků Chóbaba, tchána Mojžíšova, a přemístil svůj stan k božíšti v Saanajimu u Kedeše. ¹²Když ohlásili Síserovi, že Bárak, syn Abínoamův, vystoupil na horu Tábor, ¹³svolal celou svou vozbu, devět set železných vozů, i všechny lid, který měl v pohotovosti, z Charósetu pronárodů k potoku Kíšonu. ¹⁴Debóra vyzvala

Báraka: „Připrav se, toto je den, kdy ti Hospodin vydal Síseru do rukou. Hospodin sám vytáhl před tebou.“ I sestoupil Bárak z hory Táboru a za ním deset tisíc mužů. ¹⁵Hospodin ostřím meče uvedl ve zmatek Síseru a všechnu jeho vozbu a celý tábor před Bárakem. Sísera seskočil z vozu a prchal pěšky. ¹⁶Bárak pronásledoval vozbu a tábor až k Charóšetu pronárodů. Celý Síserův tábor padl ostřím meče, nezůstal ani jediný.

Debóra sehrála klíčovou prorockou roli, když předala Boží poselství Izraeli a Bárakovi, který jako velitel svolával vojsko. Právě Debóra dala Bárakovi signál k zahájení bitvy, když prohlásila: *„Připrav se, toto je den, kdy ti Hospodin vydal Síseru do rukou. Hospodin sám vytáhl před tebou“* (Sd 4,14).

Role Debóry jako soudkyně v Izraeli byla mimořádně významná. Její vedení i víra v Boží zaslíbení vítězství dodaly Izraelcům odvalu postavit se nepříteli. Barákovy schopnosti jako vojenského velitele a jeho ochota (ačkoli váhavá) vést izraelskou armádu byly důležité, ale to nebylo to hlavní, díky čemuž Izraelci zvítězili.

Právě zde nacházíme snad nejdůležitější poselství příběhu o prorokyni Debóře a veliteli Bárakovi. Uprostřed oslav ohromujícího vítězství vedly společenství k oslavě Hospodina právě dva nejmocnější lidé v Izraeli – soudkyně a vítězný velitel. V tom spočívá podstata skutečného duchovního vedení.

Prorocká služba Debóry svědčí o Boží věrnosti v době úzkosti a útlaču. Když dostala od Boha poselství pro Báraka, nepochybovala, zda se podaří svolat dostatečný počet vojáků, ani neargumentovala tím, že Izraelci jsou příliš slabí na to, aby zvítězili. S důvěrou předala Boží poselství a povzbudila Báraka, aby odložil své pochybnosti a spolehl se na Boží vedení.

Aplikace

Jak se můžeme naučit důvěřovat Bohu i v době, kdy okolnosti nevypadají nadějně?

Úterý 8. prosince

Výzva k pokání

Tu přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: „Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním!“ Lid mu neodpověděl ani slovo. [...] ³⁸I spadl Hospodinův oheň a pozřel zápalnou oběť i dříví, kameny i prstě, a vodu z příkopu vypil. ³⁹Když to všechen lid spatřil, padli na tvář a volali: „Jen Hospodin je Bůh! Jen Hospodin je Bůh!“ (1Kr 18,21.38.39)

Co je to pokání a kdo ho potřebuje?

Koho Bůh posílal ke svému lidu v době, když ještě neměli krále?

Jaká byla role soudců? O co se měli starat?

Co se změnilo, když si Izrael vynutil krále?

Jaký základní úkol měli v té době proroci?

Jakým úkolem pověřil Hospodin Eliáše?

Co na Eliášovi obdivuješ? Proč?

Proč nás Bible seznamuje i s jeho selháním?

V čem jsou nám proroci a soudci příkladem?

Osobní studium

Přečti si Sd 2,16–19. Jaké postoje v Izraeli se opakují ve zmíněných verších? Proč?

Sd 2,16–19: I povolával Hospodin soudce, aby je vysvobodovali z rukou plenitelů. ¹⁷Avšak ani své soudce neposlušovali, dál smilnili s jinými bohy a klaněli se jim. Brzo sešli z cesty, po níž chodívali jejich otcové v poslušnosti Hospodinových přikázání; vůbec tak nejednali. ¹⁸Kdykoli jim Hospodin povolával soudce, býval se soudcem a vysvobozoval je z rukou nepřátel po všechny soudcovy dny. Hospodin měl totiž s nimi soucit, když sténali pod svými utlačovateli a tyrany. ¹⁹Po soudcově smrti si však opět počínali hůře než jejich otcové, chodili za jinými bohy, sloužili jim a klaněli se jim. Nevzdali se svých způsobů ani svého zatvrzelého počínání.

Ustanovením krále na žádost lidu (1S 8) skončilo v Izraeli období soudců. Tím však ještě více vzrostl význam proroků, kteří měli krále, vůdce národa i lid napomínat, vést a usměrňovat.

Během vlády krále Achaba poslal Bůh Eliáše s poselstvím o soudu: nebude pršet, protože Izraelci opustili „Hospodinova přikázání a ty že chodíš za baaly“ (1Kr 18,18). Místo toho, aby Achab činil pokání, pokoušel se Eliáše najít a zabít. Bůh však proroka chránil (1Kr 18,10–12). Když se Eliáš ve třetím roce hladomoru konečně postavil před krále, Achab ho obvinil z nedostatku deště (1Kr 18,17)!

Eliáš pak svolal celý Izrael k rozhodujícímu střetu mezi Bohem a Baalovými proroky (1Kr 18,19).

Co říká úvodní text (1Kr 18,21.38.39) o Eliášově výzvě? Jak celá situace skončila?

Boží zásah v podobě ohně padajícího z nebe spolu s Eliášovým prorockým poselstvím hluboce ovlivnil Boží lid a přivedl ho k pokání. Podobně jako Izraelci, kteří se zdráhali naplno odevzdat Bohu, i my žijeme v kultuře, která odmítá Boha jako Stvořitele a Vykupitele. Místo toho, abychom sloužili jako Boží svědci a vedli ostatní k věrnosti Hospodinu, často se vyhýbáme svému povolání tím, že následujeme své vlastní touhy, podobně jako to dělal Izrael.

Bůh varuje, že právě to vede ke zmatku, bolesti, a nakonec ke smrti. Budeme-li však poslouchat jeho hlas, pak se splní slova proroka: *„Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí“* (Iz 58,11).

Aplikace

Naše hříšná přirozenost nás vede ke vzpouře vůči Bohu. Jaká rozhodnutí bychom měli učinit, abychom tomuto směřování nepodlehli?

Středa 9. prosince

Naděje ve vyhnanství

Hospodin, Bůh jejich otců, k nim nepřetržitě posílal své posly, protože měl soucit se svým lidem i se svým přibýtkem. (2Pa 36,15)

Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. ²Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší? ³Vždyť vaše dlaně jsou poskvrněny krví, vaše prsty nepravostí, vaše rty mluví klam, váš jazyk přemílá podlosti. ⁴Nikdo nevolá po spravedlnosti, nikdo se nezastává pravdy. Doufají v nicotu a šalebně mluví, plodí trápení a rodí ničemnosti. (Iz 59,1–4)

Proroci měli potěšovat, varovat a učit. Co z toho nejvíce potřebujeme dnes my? Proč?

Bůh posílal proroky, ale stav Izraele byl stále horší. Co bylo příčinou?

Jaký důsledek přineslo trvalé odmítání výzev k pokání?

Může i nás postihnout „vyhnanství“, pokud ignorujeme Boha? Jaké a proč?

Jakou roli sehráli proroci v době asyrského a babylónského zajetí?

Proč má Bůh se svým lidem takovou trpělivost?

Má Bůh stejnou trpělivost i s námi? Z čeho to odvozuješ?

Osobní studium

Po Eliášovi poslal Bůh mnoho dalších proroků, aby potěšovali, varovali a učili jeho lid. Království Izraele a Judska však upadla do takové zkaženosti, že je Bůh přirovnal k Sodomě a Gomoře (Iz 1,9.10). Boží lid zpychl, stal se chamtivým a uctíval modly. Utláčovali dělníky, vdovy, sirotky i cizince, kteří k nim přišli hledat pomoc. (O Boží odpovědi na selhání Izraele si přečti v Iz 58.) Nakonec Boží soud přivedl Izrael do asyrského zajetí (2Kr 17,1–6) a Judsko do babylónského vyhnanství (2Kr 24, 25).

Přestože Bůh svůj lid trestal, nenechal ho bez pomoci. Opakovaně k němu posílal proroky, například Ezechiela a Daniela, aby mu dodávali naději do budoucnosti.

Přečti si úvodní verš Iz 59,1–4 a Neh 9,30. Co se z těchto veršů dozvídáme?

Jsou tato slova aktuální i dnes?

Neh 9,30: Měl jsi s nimi trpělivost po mnohá léta. Skrze své proroky jsi jim dával výstrahu svým duchem, ale neposlouchali. Proto jsi je vydal do rukou národů cizích zemí.

Království Izraele a Judska nesla následky svých hříchů během celých svých dějin. Tím, že se lidé odvrátili od Boha, opustili bezpečí jeho péče a přivolali na sebe Hospodinův soud. Bůh netoleruje útlak ani modlářství, přesto neposlal národ do exilu hned po prvním provinění. Bůh pracoval se svým lidem a prostřednictvím svých proroků je prosil a vyzýval, aby činili pokání a vrátili se k němu. Lidé však odmítli poslouchat. Je až ohromující,

jak dlouho se Hospodin snažil odvrátit svůj lid od jeho hříchů. Po staletí se je Bůh snažil oslovit prostřednictvím jednoho proroka za druhým a vydával varování za varováním.

Sám Ježíš to vyjádřil nejlépe: „*Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!*“ (Mt 23,37).

Ani ve vyhnanství Bůh nikdy nenechal svůj zotročený národ bez naděje. Navzdory jejich neustálým selháním Hospodin zaslíbil: „*Vykupitel přijde k Sijónu, k těm, kdo se v Jákobovi odvrátili od nevěrnosti*“ (Iz 59,20).

Aplikace

Přestože se Izraelci od Hospodina odvraceli, on jim zůstával věrný. Proč? Jakou zkušenost máš s Boží věrností a láskou ve svém životě? Jak by vypadal tvůj život, kdyby Bůh nebyl tak trpělivý a milující?

Čtvrtek 10. prosince

Prorok pro dobu čekání

Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát; označil to prostřednictvím anděla svému služebníku Janovi. ²Ten dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista, vše, co viděl. ³Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko. (Zj 1,1–3)

Jak rozumíš termínu „doba čekání“?

Proč se lidé v prvotní církvi těšili, že se dočkají Ježíšova návratu?

My nemůžeme říci, že jsme Ježíše viděli. Jak se s tím můžeme vyrovnat?

Věříš tomu, že se dočkáš Ježíšova návratu? Proč?

Proč je třeba mít v době čekání trpělivost?

Čím máme vyplnit dobu čekání?

Co by mělo být obsahem našeho svědectví o Kristu? Proč?

Osobní studium

K čemu byl povolán Jan podle úvodního textu (Zj 1,1–3)?

První křesťané žili v očekávání zaslíbeného Ježíšova návratu. Apoštol Jan viděl Krista vystupovat v oblacích a slyšel anděla vysvětlovat, že se Spasitel vrátí stejným způsobem (Sk 1,10.11). Nyní raná církev stála před otázkou. Ano, Ježíš řekl, že se vrátí. Ale kdy?

Během svého vyhnanství na ostrově Patmos zaznamenal Jan zaslíbení Ježíšova druhého příchodu: „*Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli*“ (Zj 1,7). Jan přijal i rozsáhlé zjevení událostí, které budou předcházet konci času. Kromě povzbuzení a napomenutí pro sedm sborů (Zj 2 a 3) tato odhalení obsahovala také vidění soudu (Zj 14,6–12), konce světa (Zj 20), druhého příchodu Krista (Zj 14,14–16) a nového stvoření světa (Zj 21).

Apoštol Jan se čtenářům představil: „*Já, Jan, váš bratr, který má s vámi účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti...*“ (Zj 1,9). Věděl, co to znamená trpět – nejen kvůli dlouhému čekání, ale také kvůli pronásledování, které přišlo jako důsledek zvěstování Božího slova a svědectví o Ježíši Kristu.

Celou knihou Zjevení se opakovaně ozývá výzva, aby se Jan díval a zapisoval, co viděl. Jan skutečně zaznamenal vše, co slyšel a viděl. V poslední kapitole píše: „*To jsem slyšel a viděl já, Jan*“ (Zj 22,8). Stal se prorockým svědkem událostí posledních dnů a dostal pověření předat věřícím to, co mu bylo ukázáno ve vidění (Zj 22,16). Připomíná tak Jana Křtitele, který v rozhodující chvíli dějin země ohlašoval první příchod Ježíše Krista (J 1,6–8).

I my jsme povoláni svědčit podobně jako Jan. I my máme vydávat svědectví o Ježíši Kristu (Zj 19,10) – to svědectví, které o sobě Ježíš vydal prostřednictvím proroků. Možná nebudeme mít vidění jako Jan, ale můžeme

trpělivě čekat na Kristův návrat a svědčit o jeho působení v našem životě a očekávat na znamení našeho vysvobození.

Aplikace

Přemýšlej o světle, které jsi ve svém životě dostal. Jaká zodpovědnost z toho pro tebe vyplývá?

Pátek 11. prosince

Prorocký hlas

Během celých dějin Bůh promlouval k lidem prostřednictvím svých proroků. Platilo to zejména v rozhodujících historických chvílích. Právem tedy můžeme očekávat, že Bůh bude mluvit ke svému lidu i v době konce.

Když Millerovi stoupenci 22. října 1844 prožili velké zklamání, Bůh povolal Ellen Whiteovou do prorocké služby a svěřil jí poselství pro zklamané věřící. Její první vidění mělo za cíl potěšit je v jejich zoufalství.

Dalším významným mezníkem bylo zahájení vydávání publikací o druhém příchodu a oficiální zformování adventistů zachovávajících sobotu do náboženské společnosti. Díky publikacím a evangelizaci se počet těchto adventistů do 60. let 19. století rozrostl na několik tisíc členů. Bylo nutné vytvořit organizační strukturu, která by umožnila účinněji šířit poselství tří andělů (Zj 14,6–12). Přestože někteří měli proti myšlence organizace výhrady, Bůh použil Ellen Whiteovou, aby tento krok podpořila. Dne 21. května 1863 byla oficiálně založena Církev adventistů sedmého dne.

Ve stejném roce Bůh prostřednictvím daru proroctví podpořil mezi věřícími zdravotní reformu. Většina adventistů sedmého dne se tehdy netěšila dobrému zdraví ani nežila zdravě. Díky dvěma rozsáhlým viděním Ellen G. Whiteové o zdraví v letech 1863 a 1865 se to změnilo. Adventisté sedmého dne se stali propagátory zdravého životního stylu.

Od 70. do 90. let 19. století Ellen Whiteová pomáhala rozvíjet adventistický vzdělávací systém. Její filozofie vzdělávání celého člověka, zahrnující tělesnou, duchovní i duševní oblast, se postupně ujala a byla zavedena do praxe. Jak sama zdůraznila: „Pravé vzdělávání znamená víc než jen vystudovat určitý obor, více než se připravit jen pro tento život. Týká se totiž celé lidské bytosti a celé její dosažitelné existence. Je to harmonický rozvoj fyzických, duchovních a duševních sil.“ (Ed 13; Vých 9)

V 80. letech 19. století sehrála Ellen G. Whiteová rozhodující roli při nastolení rovnováhy v adventistické teologii spasení. Zdůrazňovala ústřední postavení Boží milosti a ospravedlnění z víry v rámci jedinečného důrazu adventistů na Boží zákon. V letech 1901 až 1903 pomáhala změnit organizační strukturu, aby církev lépe plnila své poslání ve světě.

Stručně řečeno, bez její služby by neexistovala Církev adventistů sedmého dne v takové podobě, v jaké ji známe dnes. V rozhodujících chvílích byla skutečným Božím poslem.

Více informací naleznete na stránce <https://whiteestate.org/absg/11>.

Připomněl sis při osobním studiu lekce nějaký klíčový okamžik svého života?

Co to bylo?

Co bylo smyslem prvního vidění EGW? Co nám to napovídá o tom, jak máme přistupovat k jejím spisům?

Co dnes lidé potřebují více – strašení nebo povzbuzování? Proč?

Byla pro tebe naše diskuze povzbuzující? V čem konkrétně?

Západ slunce: 16⁰²